



Јевгенија Дјужева (Евгения Дюжева)

Песме

ПОЕМА О ПРОЗОРИМА

Имаћу кућу са безброј прозора.

Један ће гледати на оне валовите тосканске пределе у доба цветања макова као на Монеовим сликама са женама у белом и децом у морнарским оделима.

Кроз други ће се видети бескрајна поља лаванде у Прованси а тамо иза виногради. Моћи ћу да ако пожелим макар и по цео дан да гледам како сељаци беру зрело грожђе и

пуне приколице и тракторе модрином и сунцем и песмом од којих после настаје вино.

Да ли му се укуси разликују због сорте грожђа

или због песама берача? Да ли ћу моћи да препознам песму када ми сусед донесе оно младо и опојно? Али то ће бити у јесен. А сада

је пролеће и цвета лаванда бескрајно.

Прескочим прозор да дотакнем бескрај и замиришу ми руке на љубичасто.

Испред оног са чипканим завесама ће бити руска степа која је увек прекривена снеговима и никад јој краја у сновима

оних безнадежно романтичних заљубљеника у Русију. Не степа које се сами Руси из ко зна којих разлога стиде већ она кроз коју ће обавезно јурити тројке или руски хртови или козаци на коњима са песмом на уснама. Таква ће ту степа бити!

Још један ће гледати на ону бакину башту из

мог детињства са огњиштем и боровим балваном и преврнутим кофама за седење.

Свако вече ће одрасли ту пећи рибу коју смо ми

деца уловили тога дана и донели у тим кофама

са реке и пити домаћу ракију која има исту боју као и та вода.

Воду ће просути да би окренули кофе и поседали око ватре

и црвениће им се лица и говориће ууууухххх! након

сваке попијене чашице јер се мора до краја

испити. Јер не ваља просипати.

Биће и зидова

само да би се здање могло назвати кућом и да би

се у њега могли уградити прозори.

Лош један ће обавезно гледати на море
 јер
 се најлепше буди уз пуно плаве. Једном
 ме је
 једна жена учила да кувам кафу: *шајна је*
у соли, - рече, –
ваља додати ири зрна морске соли у
кафу и чекајти
да се поодигне пена као на шаласу. Живела
 је у граду
 који никада није додирнуло море. Није ни
 знала да је сасвим
 довољно отворити прозор и пустити
 слани ветар
 да уђе у кухињу чим приставиш воду а
 док се кафа пије
 удисати га и посматрати плаво, чисто и
 снажно и то је сасвим довољно за
 најлепше буђење.

Кроз онај мали кад год отворим шкуре
 видећу Виду Црњански која позира за
 фотографију и грешком
 бере наранџу у врту где је то забрањено и
 стрепи
 јер ће је онај чувар у белој униформи
 обавезно казнити.
 А Милош се смешка и смирује је и прича
 о Тиберију,
 и прича јој о Срему. *Где се баш сада баш*
у Најуљу
сејти Срема?

Иза оног десно увек ће бити јулска ноћ
 високо
 негде у планини јер се ноћу у планинама
 најбоље
 виде звезде а у јулу има и падалица. Моћи
 ћу
 да пожелим шта год и испуниће ми се.
 Пожелећу онда
 да дођеш. Да дођеш ујутру са наранџом у
 шаџи. Зауставиће
 те у пролазу мирис слане кафе,
 изненадићеш се да је кафа
 слана од ветра и плава од мора и
 пожелећеш да
 уђеш, и пожелећеш да сазнаш зашто.

НЕЋЕ НАС БИТИ СРАМОТА

Мислим да ћу се поново родити...
 настаћу испочетка од ребра твога
 и волећемо се бескрајно на обали реке
 нашега времена
 јер *знаци времена* биће створени пре нас.

И бићемо џосјодари од свега звериња
и владаћемо земљом
и рађаћемо се и множићемо
и неће нас бити срамота.

И Дух Божји дизаће се над свиме
и видеће Боџ да је добро!
 И биће вече. И биће јутро. И освитаће
 дани
 којима се броја знати неће. И

сазнаћемо

не би ли се поново претворио
 тај лептир у ларву
 и плод у семе
 и крошња у траву

и коси од твојих косицију
 : у прах
и шело од твојега шела
 : у прах...

И начиниће Боџ хаљине нама.
 И неће нас бити срамота.

БЕЛА ПЕСМА

Догоди се понекадовакав дан
 кадаудишемовај град
 а он удише мене
 када носимо заједнолепршавехаљине од
 ветра
 ине знам да ли јемојдахњегов
 или јењеговдахмој

спуштам се заједносањим ка обали
 и умачем десну руку у Дунав а леву у
 Саву
 померамлаганопрсте и додирујем
 крљуштиноликихрибакао жене
 војничкеоклопесвојихмужева...
 да ли ће се сећати тог додиракада
 их однесу реке далеко?..

постајем бела као и он што се бели испод
облака
и смешим се птицама и деци на улицама и
радујем се што их онолико у менима
и круна ми јетврђава камена и
срцпевакао звона јутарња
и постајемсасвим оњер
све то може у мени да буде
одједному једномдану
док остајемонаконепомична
загледана у одраз неба у води

а чим затворим очи тачкица сам само
наонојмапи из уџбеника...
али ако нас јенекотамо нацртао
то значи да и постојимо
зар не?

ДА ПОЛЕТИМ

Осећам нагим леђима
песак обале док ми се
плаво сунце разлива по
лицу и пуни ноздрве и
очне дупље и
влажи ми косу и песак
који безуспешно
грабим рукама на слепо
а он све цури и цури
кроз прсте и бих
да полетим
али су ми сва крила
урасла у њега...

ТВОЈ ДОЛАЗАК (ИЗНЕНАДА)

Када би дошао онако изненада
као што јунски гром долази у
марту, као што непозвани а
тако жељени гост звони на врата,
звучала би сигурно пета Малерова
симфонија и звук звона на вратима
би се спојио са звуком оног рога
и од радости би ми застао дах
и постидела бих се да те загрлим
и остали би тако дуго стојећи
у ходнику
наших сећања изненађени обоје
да се ова слика никако не поклапа

са оном коју смо толико пута
замишљали (пуно златне светлости
и додира и тоpline и речи) и
двоумили би се
да ли нас овај ходник раздваја
или спаја и чекали би Тишину
након тако одједном неприкладне
музике као да нам је потребан
неко трећи да би се напoкoн
пронашли у полумраку овог бесконачног
ходника. Светлост би
заједно са тобом улазила кроз
отворена врата масним линијама
оцртавајући твоју фигуру.
На ободу твог шешира и по раменима
би сијале капљице пролећне кише
а ја огрнута кућним мантилом
гужвала бих несвесно дрхтавим
прстима шарене цветове на кухињској
крпи затечена тако стварним твојим
присуством и нестварном дужином
овог ходника. А онда би
онако једноставно као што то ти
само умеш смањио ову неподношљиву
раздаљину између нас двоје простим
и тако дуго очекиваним покретом
руке испружене према мени: као
да сам те све до сада посматрала
кроз погрешно окренути двоглед а
ти си га онако нежно узео мени
као играчку поспаном детету и у
ходнику би остали само шешир
и кућни огртач и Тишина...

Да ли си и ти размишљао о томе
шта би се десило када би
дошао
онако
изненада?

ОПНА

Једном сам добила на поклон
опну: непрозирно сигурна је
и чува моје унутра.
Ставила сам у њу све важне
ствари: свеске са речима,
неколико звукова, мач и
нaрaнџaстoг Шарана, каменчић
са далеке Планине и још
неке чудне предмете и мирисе...
Знам где је и како ући унутра.

Често долазим тамо да тражим
изгубљене некад називе, значења
и важности или
да играм игру спајања речи
са понеким бојама па гледам
како ти спојеве цуре низ мене
и милују мог Шарана по снажним
боковима и
како поносно наранџасто
се огледају у његовој крљушти
значења
тих
спојева.

ЈУЧЕРАШЊИ СНОВИ

Каже песник: „Љубав!“
а ја лежем у постељу
препуну снова од претходне ноћи,
охладили су се чекајући ме
онако неиспуњени.

Каже пророк: „ЉУБАВ!“

а ја никако да се угрејем
толико се зимске ноћи
у соби накупило –
процуриће кроз прозор.

Тама добро пристаје
јучерашњим сновима.
Љубав се пише негде...
и негде пророкује...
негде се само сања...

а где се живи?

ЗЕМЉА И ПОТОК

Прво је стидљиво примала
Земља пољупце пролећног Потока
па се потпуно ослободила
снегова и почела да
упија да узвраћа да се пуни...
и таман помисли да ће тако бити увек
стигло их је безводно Лето

БИОГРАФИЈА ПЕСНИКА

ЈЕВГЕНИЈА ДЈУЖЕВА (Евгения Дюжева) рођена је 1984. у Вороњежу, Русија. Студирала је компјутерске науке и сликарство.

Бави се сликањем, писањем и превођењем. Објављивала је текстове као новинар у Вороњежу. Године 2009. долази на Балкан, а од 2014. живи и ради у Београду.

Као сликар учествовала је у пројектима и изложбама у Црној Гори, укључујући фестивал „Град Театар“ у Будви.

Њене песме и прозни текстови су објављивани у неколицини периодичних издања и збирки поезије у Србији (часопису „Стремљења“, 2016, зборнику Трећих националних и међународних песничких сусрета „Орфеј на Дунаву“ у Костолцу, 2015. и др.), као и на интернет-блогу Вољени Странац.

Пише поезију и прозу на српском и руском језику.